

Sen pituinen se

Oli kerran Urpo Leppänen hallituksella räätälinä.

—Teepä minulle kalukukkaro, tilasi hallitus.

—Saamasi pitää, sanoi Urpo Leppänen. —Kolmessa kuukaudessa se on valmis.

—No hyvä, sanoi hallitus, vaikka vähän epäilikin, mahtaa-ko tuo noin nopeasti valmistua.

Urpo Leppänen lähti räätälin-verstaaseen ja otti sinne miljoona naista töihin tekemään hallitukselle kalukukkaroa.

Mutta voi! Ne eivät ymmärtäneetkään kalukukkaron päälle yhtään mitään, naisia kun olivat. Siitä tuli aivan liian suuri. Naiset kutoivat ja kutoivat ja juttelivat ja kikattivat, eivätkä osanneet ollenkaan lopettaa.

Urpo Leppänen raastoi haive-niaan ja hyppi tasakäpälää, mutta mikään ei auttanut. Lopulta hänen oli pakko komentaa akat takaisin lapsia hoitamaan ja ruokaa laittamaan. Hallitukselle hän kävi antamassa väliaikaraportin:

—Ei siitä oikein tullut kalukukkaroa, kun meni pitkäksi. Mutta tulisi sukka. Käykö sellainen?

—Olkoon menneeksi, sanoi hallitus, ainahan sitä on käyttöä sukallekin.

—Saamasi pitää, sanoi Urpo Leppänen. —Kuudessa kuukaudessa se on valmis.

—No hyvä, sanoi hallitus, vaikka vähän epäilikin, mahtaa-ko tuo noin nopeasti valmistua.

Urpo Leppänen mietti, että nyt tarvitaan avuksi miehistä miestä. Komensi siihen paikalle Heikki Rinteen, joka ryhtyikin kiitettävällä tarmolla töihin.

Mutta voi! Heikki Rinnekin innostui sukantekemisestä niin, ettei osannut lopettaa, vaan kutoi ja kutoi ja jutteli. Ainoa edistys naiseen verrattuna oli, ettei hän juuri kikattanut. Mutta sukastakin tuli aivan liian suuri. Sitä oli jo valmiina melkein vyötäröön asti, kun Urpo Leppänen joutui taas viemään hallitukselle väliaikaraporttia:

—Ei siitä tullut sukkaakaan, kun meni pitkäksi. Voisi tulla

sukkahousut, haarakiilat ja kaikki.

—Olkoon menneeksi, sanoi hallitus, kyllähän kotimaisia sukkahousujakin tarvitaan halpatuontia torjumaan.

—Saamasi pitää, sanoi Urpo Leppänen. —Vielä tällä vaalikaudella se on valmis.

—No hyvä, sanoi hallitus, vaikka vähän epäilikin, mahtaa-ko tuo noin nopeasti valmistua.

Urpo Leppänen päätti nyt itse ruveta töihin, kun kerran hanskareista ei ollut apua. Hän kutoi ja kutoi päivät pääksytysten ja yöt yöksytysten, jutteli itsekseen ja kikattikin välillä.

Lopulta sukkahousu oli valmis. Kurkun kohdalta se vähän kiristi, mutta Urpo Leppänen ajatteli, että se on sentään pieni vika, kun hän kuitenkin pystyi toteuttamaan lupauksensa. Vaalikausikin oli jo aivan loppumaisillaan ja hallitus teki hajoamista. Vain viisi minuuttia ennen viimeisen päivän virka-ajan päättymistä Urpo Leppänen ehti retkauttaa hallituksen ovesta sisään.

—No niin! hän huudahti ylpeänä heittäen dramaattisella eleellä uutta luomustaan peittävän perperin nurkkaan. —Mitäs sanotte sukkahousuistani! Eivätkös olekin komeat?

Hallitus katsoi suu ammoltaan. Vappu Taipale rupesi hermostuneesti kampaamaan tukkaansa. ”Onpa, onpa,” huoautti Kaarina Suonio. Eeva Kuuskoski-Vikatmaa punastui. Muut ministerit pälyilivät hämmentyneinä toisiinsa, mutta kukaan ei uskaltanut pukahtaa sanaakaan.

Lopulta Matti Puhakka sai soperretuksi:

—Mu-mutta, eihän hänellä ole sukkahousuja ollenkaan.

Ja oikeassapa oli tuo viaton. Urpo Leppäsellä ei tosiaan ollut yllänsä yhtään mitään. Sukkahousulanka, jota hän oli niin innokkaasti työstänyt, olikin ollut pelkkää lumetta ja haihtunut savuna ilmaan. Siinä nyt seisoi Suomen seksikkäin mies aivan alastomana, ilman edes kalukukkaroa. Ja sen pituinen se.